

**Malacalza Investimenti Srl-i ja Vittorio Malacalza 14. augustil 2024 esitatud apellatsioonkaebus
Üldkohtu (kümnes koda laiendatud koosseisus) 5. juuni 2024. aasta otsuse peale kohtuasjas T-134/21:
Malacalza Investimenti Srl ja Vittorio Malacalza versus EKP**

(Kohtuasi C-557/24 P)

(C/2024/5618)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellandid: Malacalza Investimenti Srl, Vittorio Malacalza (esindajad: advokaadid S. Carbone, A. D'Angelo, L. Boggio)

Teised menetlusosalised: Euroopa Kesks pank, Euroopa Komisjon

Apellantide nõuded

Apellandid paluvad:

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 5. juuni 2024. aasta otsus inter partes kohtuasjas T-134/21, mis on teatavaks tehtud samal päeval;
- saata kohtuasi Euroopa Kohtu põhikirja artikli 61 alusel tagasi Euroopa Liidu Üldkohtule – kuna Üldkohus ei „analüüsinud muid tingimusi, mis peavad lepinguvälise vastutuse tekkimiseks olema täidetud kumulatiivselt“ –, et Üldkohus teeks kooskõlas Euroopa Kohtus kinnitust leidnud õiguspõhimõtetega otsuse, millega rahuldatakse kõik kahju hüvitamise nõuded, mille apellandid on EKP suhtes esitanud Üldkohtu kaudu 3. märtsi 2021 aasta hagiavaldusega, tuginedes ELTL artikli 340 kolmandale lõigule; nõuded on järgmised: mõista välja Malacalza Investimenti s.r.l-i kasuks 870 526 670 eurot või muu suurem või väiksem summa, mida kohus peab õiglaseks ja mille suurus määratakse vajadusel kindlaks õiglastel alustel, ning Vittorio Malacalza kasuks 4 546 022 eurot või muu suurem või väiksem summa, mida kohus peab õiglaseks ja mille suurus määratakse vajadusel kindlaks õiglastel alustel; või teise võimalusena, arvestades tagasisaatmise taotlust,
- rahuldada Euroopa Kohtu otsusega eespool näidatud summas kõik kahju hüvitamise nõuded, mille apellandid on EKP suhtes esitanud Üldkohtu kaudu 3. märtsi 2021 aasta hagiavaldusega, tuginedes ELTL artikli 340 kolmandale lõigule; rahuldada eelnevalt eespool nimetatud hagiavalduse nõuetes sisalduvad menetlustoimingute taotlused ning samuti 29. septembri 2021. aasta ja 20. detsembri 2021. aasta menetluskõnnetide esitatud menetlustoimingute ja menetlust korraldavate meetmete taotlused;
- mõista mõlema kohtuastme kohtukulud mõlema apellandi kasuks välja EKP-lt ja teiselt menetlusosaliselt Euroopa Komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Apellandid põhjendasid apellatsioonkaebust seitsme väitega, mille kohaselt on rikutud mitut liidu õiguse põhimõtet ja normi, samuti õigusnorme, millega need on üle võetud Itaalia riigisisese õigusesse, ning muid selles õiguskorras kehtivaid sätteid, mis on EKP järelevalvetegevuse suhtes kohaldatavad. Faktiliste asjaolude osas väidetakse, et EKP on – jättes tegemata isegi Banca Carige haldamise kaudu aktsionäride teavitamise ja üldsusele teabe avaldamise kohustuslikud toimingud – aidanud luua panga olukorrast ja väljavaadetest ettekujutuse, mida usaldades investeerisid aktsionärid märkimisväärseid ressursse Carige aktsiate ostmiseks ning omakapitali suurendamiseks ja sissemaksete tegemiseks; seda usaldust on hiljem petetud mitmesuguse tegevusega ja omavahel vastuolus olevate otsuste vastuvõtmisega, põhjendamatute, ebaproportsionaalsete ja ka muus osas ebaseaduslike meetmete kehtestamisega, mis on osa üldisest ebaseaduslikust ja kahju tekitavast tegevusest. Hagiavalduses on osutatud eelkõige: i) usaldusele, mis tekkis Carige olukorra suhtes tingituna omakapitali suurendamisest 2014. ja 2015. aastal; ii) selle usalduse hilisemale petmisele EKP tegevuse ja meetmetega (muu hulgas varajase sekkumise meetmetega); iii) selliste meetmete ebaseaduslikkusele ja kogu nendega seotud üldisele õigusvastasele tegevusele; iv) usaldusele, mis tekkis Carige olukorra suhtes tingituna omakapitali suurendamisest 2017. aastal; v) selle usalduse hilisemale petmisele EKP tegevuse ja meetmetega, mis nõudsid edaspidi sekkumismeeledeid panga omakapitali suhtes; vi) selliste meetmete ebaseaduslikkusele (muu hulgas pangale 2019. aastal erihalduse määramine, nimetades lisaks kõigele erihalduriteks isikud, kellel esines huvide konflikte, ning lubades erihalduse tingimustes omakapitali suurendamist, välistades õiguse aktsiaoptsioonile) ja kogu nendega seotud üldisele õigusvastasele tegevusele; vii) sobimatute tingimuste seadmisele ja sekkumisele panga juhtimisprotsessidesse, soodustades tegevjuhtide

autokraatlikku juhtimist, millega on rikutud äriühinguõiguse norme ja kollegiaalse haldusorgani tavapärast toimimist, kindlustades seega ebaõigesti kehtestatud meetmete rakendamise, välistades ühtlasi reageerimise väärale ja kahjulikule juhtimistavale ning kujundades panka nõrgendava teguri.

Kõigepealt kritiseerisid apellandid Üldkohtu otsust seepärast, et selles ei ole – vastuolus Euroopa Kohtu praktikas väljakujunenud põhimõtetega – tunnustatud, et osa EKP-le etteheidetud rikkumistest on viidatud õigusnormide piisavalt selged rikkumised, piirates seega uurimist ainult ühe osaga asjaoludest, mille õigusvastasusele oli viidatud, killustades seega põhjendamatult kahju hüvitamise nõudeid. Seejärel sõnastasid apellandid seitse väidet, kinnitades, et need põhinevad vigadel, mille Üldkohus tegi omandikaitse, proportsionaalsuse, hea halduse, võrdsuse, erapooletuse ja võrdse kohtlemise, läbipaistvuse, heausksuse ja õiguspärase ootuse põhimõtete kohaldamisel, viidates eelkõige Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitele 17, 20 ja 41 ning EL lepingu artikli 5 lõikele 4, samuti liidu teisese õiguse sätetele ning Itaalia pangandus- ja ühinguõiguse sätetele, mida EKP ei ole järginud.
